

Ósi Anna

Fénylő hegek

Csöndes, bár apám-
nál nem hallgatagabb.
Bögréből bögrébe öntögeti
át forró teámat.

Csak a két gyereke miatt
ilyen figyelmes. Kezében
gömbölyű pipafej, édes
dohányszagot áraszt
szürke kardigánja,
az az egy, amit mindig visel,
és szúr a borostája.

Hogy apámnak is szúrt,
csak képzelem, sohasem
érintettem arcát.
Kifelé meredt az ablakon,
de nem azt látta, amit nézett.
Mutató- és középső ujját orra
alá helyezve gondolkozott,
nekem mindig hátat fordítva.
Csak ritkán beszélt,
ha mégis, alig hallhatóan.

Nagyapám is sokat hallgatott,
de ökle a gyerekbőrön,
mint a nyári szeder a ruhán,
lila foltokat hagyott.
Kellemetlen volt, amikor
meghalt, mert senki sem
siratta, csak nagyanyám
roppant bele csöndesen
a ház magányába.

Kicsi koromban apám
azt mondta, sátrazunk
majd szarvasbögéskor.
Később aztán ő is megígérte,
de be is tartotta. Akkor már
tizenkilenc éves voltam,
mégis „kicsi lány”-nak szólított.

Nem hallottam mást, csak,
ahogy elnyíló száján át nyeli a
levegőt, a fém csörrenését,
amikor az övét csatolta.
Mint a folyékony füst,
lassan a völgybe csurgott a
sötétkék hegygerincen
átbukó köd.

túloldalt nem folytatódik

egy zsírfolt az ablaküvegen
pont a szemem magasságában
fél óra míg beérek a pályaudvarra
mozdulatlanul nézem a síneket
hagyom egybemosódni a
vörösesbarna töltésköveket
megszámolhatnám hányszor
villannak fel fehér foltok mésszel
lelocsolt maradványok
a régiek is jól látszódnak de
már nem olyan égbekiáltóan feltűnőek
a legfrissebbeket akkor is megnézem
ha olvasok egy idő után ösztönösen
érezem mikor kell felpillantanom
itt az a keskeny vágás a bozótban ami
sínekre nyílik nem tudom használja-e bárki
más ezeken az embereken kívül
túloldalt nem folytatódik az ösvény
a pályaudvarra érve lassít a vonat
figyelem az állomásozó szerelvényeket
lehetne szép sima és áramvonalas az orruk
mint az autóknak ahogy felületesen a
mozdonyokat képzeltem kiskoromtól fogva
de elejünkön erősen kiugró ütköző van
ez éri először az embert
nem kenődik hanem
roncsolódik a test